1

Mais alá!

Sin pretensións ~~dontorares~~ de suficenza doutoral, nin de ningún outro xeito somellante, a rebeldía d'uns mozos galegos fai esta chamada á Mocedade intelectual d'a nosa Terra.

I

O xesto.

Non nos erguemos d'o xeito que o fan a maoría d'os que n-outras terras pubrican manifestos mais ou menos literarios.

Case todos eles tencionan arrecadar adeptos pra algún novo ismo que aparece querendo ser a deradeira nerve d'a moderna Estética cando, en verdade, non son mais que unha nova proba de que ~~o disparate~~ os disbarros aparatosos invade a Literatura.

Nós tencionamos tan só facer unha protesta ~~dura~~ desusa, forte e implacábel contra os vellos.

Os vellos.

Os vellos non son os que escreviron fai moitos anos: aqueles son os devanceiros. Os vellos son os que escreven hoxe como si vivisen n-o ~~a~~ antante d'os séculos.

~~E a mesma lei que nos fai respetar ós devanceiros, por que sin antes non pode haber~~

E a lei de ~~[illegible]~~ sucesividade, que nos fai respetar ós devanceiros, é a mesma que nos ergue e move pra enterrar ós vellos en vida ~~[illegible]~~, baixo a lousa inmovíbel d'a sua vulgaridade, pol-a apatía que supón o deseso de definir c'o pasado a hora de hoxe.

I

dispois, é a que nos ergue pra enterrar en vida ós vellos, baixo a lousa inmovibel d'a sua vulgaridade, pol-a acefalia que supón o querer eternar o antes n-a hora do dispois.

Iste gafualla, ~~que nos quer impor a sua idea~~ [de ser lugada a si mesma] ~~... da supresión do tempo~~, [por exemplo] debera ir-se a Madri, poxo negro de todol-os desperdizos d'a Península, onde a sua teimosía anti-cronolóxica emedrará moi ben, compretando aquel ambente d'inferioridade. Pero é a nosa disgrazia que non só non fan iso sinón que ainda teñen o pretendimento, que en parte conseguen, de pasar por peroceiros d'a nosa cultura; e isto, con outras cousas mais, é o que non pode siguir sendo.

A nosa razón.

Non é que nós adoezamos d'o tan estendido andacio de desbotar o vello por sistema e sin razón, cousa que se vé facer a miúdo ás xoventudes d'outras terras. É que xa vai tendo carácter crónico a atrofia de sensibilidade na maoría d'os que escreben en galego, e ameazamos o contaxo d'o pobo sinón se atalla o mal.

Iste contaxo arripiante, será unha realidade si a xeneración galega que hoxe medra ó arongo d'as "Irmandades ~~da Fala~~ [nazonalistas]", chega a tomar por mestres de sensibilidade ós nosos prestixos literarios.

~~Dado~~ [Tida en conte] a importanza primordial que o Arte

ten n-os rexurdimentos raciaes (mindean os movementos nazoalistas que comenzan pol-o arredismo ~~estético~~ artístico) chegaremos a coidar fracasado o autual movemento rexurdente n-a Galicia, si non se opera un troque radical n-o aspeuto d-a nosa Literatura, por que é pretender andar c-os pés atados o tratar de libertar-nos d-os trabementos esternos sin facer denantes o mesmo co-a podredume interior.

O ruralismo.

Os nosos poetas, dendes os precursores até os seus herdeiros autuaes, non sirviron máis que pra embrutecer o noso sentimento. Esta verdade, espallada ós catro ventos, sería o verdadeiro comenzo d-a loita xeneral galeguista. Por que o vountario castramento espritoal e coleitivo que supón n-a Galicia a eisistenza d-o caciquismo, d-a iñoranza, d-o renunzamento á vida e á dinnidade, compre anulal-o, denantes que no terreo político-social, n-o senso estético.

Unha concencia estética pura y-enxebre é o primeiro paso d-a volta a nós mesmos. E o máisimo crime de lesa patria é un verso d'ise xeito (~~lugrisismo, carracismo, iden-etceterismo~~) que pregoan as arrañas d-a lagoa académica querendo impor o seu anacrónico croar por riba de toda

voz nova, ceibe e ceibista. (1)

O espírito choido, ateigado de decramatoira cursilería palabreira, d'os precursores e d'a ringoleira de cumicos literarios que os siguiron coreando até hoxe (~~Lugrises, Eladios, Lameiros e Carrés, Farrucas e Noriegas, Avelinos, Vaamondes, Riveras e demais~~) fará ter a quen os lea unha tan miserenta visión d'a nosa sensibilidade que si un bó galego ten a disgracia de recibir n-as mans unha obra de somellantes calcoñadores, traballo lle ha costar non arrenegar de si mesmo. Tanta cativeza, abafa.

Mentras ~~en~~ todas as ~~terras d'Europa se~~ foron erguendo, ~~d'o Futurismo~~ acó, mausoleos d'escuridade en sol d'os mortos en vida, damos en Galicia o espectaculo d'un panteón de resucitados que siguen paseando o cinismo da sua podredume antre as xentes.

Momias que fan esculturas á sua imaxe e somellanza. Mentres eles, cinguidos ó pasado, siguen cincelando estátuas feitas, nós ~~imos~~, co-as nosas inquedanzas, ~~a facer~~ unha nova figura, grotesca quizais pero nova ó fin, pró retablo d'os tempos.

Os devanceiros.

Dicíamos n-o comenzo que respetabamos ós devanceiros, pero queremos facer constar que non é nado iste respeto nin n-a admiración nin n-a inferioridade nosa. Nós non admiramos a

(1) Porque ise fato d'eunucos literarios, d'espírito choídos e ateigados d'unha decramatóira cursileiría palabreira, son os que farán arrenegar de si mesmo a calquer bo galego d'espírito amplexo e depurado que voide ver n-eles a <u>alma d'a raza</u>.

n-os primeiros pasos, quer tan só conhecer por onde non debemos ir: todol-os outros camiños poden ser nosos.

A Novedade que enxerguemos é tan só un arredamento, un ceibamento d'o pasado sin a definición d'a sua resultanza: isto é arbitrairamentes persoal.

E eiquí cumpre que manifestemos a falla de creto que nos merece a gran parte d'os novos movementos literarios e artísticos, con ningún d'os cales, entendase ben, queremos que se trabuque a nosa rebeldía. Por que case todos eles esquecen unha d'aquelas duas bases. Ou son un negamento non só d'o pasado sinón de todol-os tempos e todal-as cousas, dendes o bo gusto até a razón mais rudimentosa, ou queren encadrar a estética actualista en ~~preceptos~~ dogmáticos preceptos, todo o novos que se queira, pero pouco respetosos, dende logo, co-a anárquica dileición individual.

A Fala.

Tamen nós temos, indo que n-outro orde os nosos imperativos, e comenzamos pol-a mais agresiva intransixenza n-a Fala.

Unha fala que non estea pervertida por académicos nin por puristas; que non sofrise os estancamentos de verdugos armados de gramáticas que a empo[illegible]asen ~~nun~~ un feixe de regras como [illegible]

III

Nós.

Dispois de ter dito que non traguemos pretensións doutoraes nin d'outro xeito somellante, xa non compre dicir que estamos moi lonxe de que quererimos por ningunha concreta lexislación estética.

Cansos xa de percorrer camiños vellos e fracasados, temos renegado de todos eles; pero non queremos sinalar un camiño determiñado. A nosa voita ——————————

gardo un mito en sete luchas concentricas, terá que ser unha fala de inmellorables posibilidás por que o seu estado ceibe permitirá-lle axeitar-se a todal-as novedás, a todol-os variamentos porvirintos que tome o noso gosto. E consentirá-lle o seu indelicinamento ser cinclado de xeito que ela sexa un instrumento d'o artista e non el escravo d'ela.

Pero hai ainda unha razón d'orde superior: a nosa Fala é nosa. Pospol-a a outra calquera, é unha forma d'o suicidio.

Ysta nosa esaltacion d'o Verbo tamén quer dicir algo ós vellos e castelaizantes. Algún d'eses escrividores híbridos, bilingües queremos dicir, que fai d'a Literatura algo así como un deporte que favorece a dixestión, arrecunda o galego cada vez que quer dicir unha estupidez mais grande, reservando o castelán pra cando coidan (<u>eles</u>) que están en razón. A maiminidade d'a derrisión que temos pol-a nosa Fala, pode-lles dar a medida d'o desprezo que sintimos por eles.

Desbotando.

Arrenegamos de mestres e d'os seus consellos. Toda voz allea tende a enturbar a nosa sinceiridade, que é sagra p
é a nosa vida e debemos respetal-a